

större ekonomisk vikt för vederbörande. Betydelsen ligger kanske främst på det psykologiska planet. De flesta människor torde känna olust inför en inställelse som vittne. Det är önskvärt att denna känsla inte efter inställelsen får ytterligare näring genom att domstolen förklarar att vittnets tidsspillan inte anses värd att ersätta. Från statsfinansiell synpunkt kan några betänkligheter knappast möta.

Reglerna om vittnesersättning i den ovan nämnda kungörelsen gäller också beträffande sakkunnig som inte utsetts av rätten och beträffande målsägande som höres i anledning av åklagarens talan. Ändrade regler om vittnesersättning bör naturligen avse även dem.

På grund av vad ovan anförts hemställer jag,
att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t begära förslag till ökad rätt till ersättning vid inställelse som vittne inför domstol i enlighet med vad som anförts i denna motion.

Stockholm den 15 januari 1970

Gudmund Ernulf (fp)

Nr 110

Av herr Wikström, angående *straffbestämmelserna för onykterhet till sjöss*.

(Lika lydande med motion nr 121 i Andra kammaren)

Stockholm den 20 januari 1970

Jan-Erik Wikström (fp)